Alexandru Ioan Despina

Eternitate

Mă numesc Howard Phillips şi locuiesc în Providence, Rhode Island, pe strada Angell, la numărul 454. Nu ştiu cât timp a trecut şi nici în ce dată suntem, tot ce-mi amintesc este că începând din cincisprezece martie am devenit prizonierul unui vis din care nu mai reuşesc să mă trezesc.

Camera este la fel, întotdeauna la fel. Aceleaşi haine zac aruncate în dezordine, aceleaşi hârtii, pe jumătatea scrise, sunt împrăştiate pe podea şi pe pătura care a căzut în timpul nopţii din pat. Ceasul arată ca de obicei, cu o încăpăţânare iritantă, ora 7:17. De undeva, de departe, soarele aruncă pe pereţii albi, plini de tablouri abstracte, lumini jucăuşe, filtrate de frunzele care se zbat zbuciumate în bătaia vântului. Evit să mă uit la castanul din faţa casei, gândindu-mă că poate această mică schimbare îmi va aduce izbăvirea în care am încetat să mai sper. Nesiguranţa primelor săptămâni şi luni s-a transformat în îngrijorare, apoi treptat, treptat, în disperare. Doar în indiferenţă n-o să se prefacă niciodată. Nu pot să nu mă-ntreb oare ce vină sunt nevoit să-mi răscumpăr astfel.

Nu ştiu ce-ar trebui să fac, am încercat deja totul. Am spart geamurile, am tăiat castanul, am blestemat soarele, mi-am ars foile, am stat treaz o săptămână întreagă. Inexorabil, timpul începe cu această zi în care, fără să ştiu cum, m-am rătăcit. Implacabil o ia de la capăt. Neschimbat. Nepăsător. Neîndurător.

Dintr-un moment în altul mă aştept ca ea să intre pe uşă, să mă privească cu ochii ei calzi şi blânzi, ferestre deschise către un suflet sfânt, şi să-mi zâmbească. Ştiu fiecare dintre ridurile ce i se formează în jurul ochilor ori buzelor atunci când plânge sau râde, fiecare vorbă pe care mi-o va spune, fiecare dintre culorile amestecate ce i s-au închegat pe piele şi care-au început să se crape. Fiecare tremur al vocii ei suave, fiecare dintre gândurile ei candide şi fiecare anotimp închis între ale ei pleoape. Va păşi uşor, temându-se că are să mă trezească, iar apoi, observând c-o aştept, îmi va arunca o privire dojenitoare şi mă va întreba de ce n-am îndrăznit să ies din cameră. Întorc involuntar capul spre fereastră pentru a vedea de unde vine ciripitul ce mereu mă ia prin surprindere şi chiar în acel moment ea intră grijuliu pe uşa semi-deschisă. Bluza albastră, înflorată îi atârnă neglijent pe umerii, reliefându-i pieptul ce-i tresaltă ritmic. A alergat prin casă. Chiar dacă sunt condamnat să retrăiesc pururi aceste clipe nu mă pot abţine să n-o admir. Privirea ei mă atrage, mă cucereşte şi într-un final mă-nlănţuieşte. Totul s-a întâmplat deja, într-un trecut îndepărtat, distant. Pierdut.

Zâmbeşte încurcată, îmi surâde şi cu-n glas uşor dojenitor mă invită să mănânc. Se retrage şi dispare prin uşa semi-închisă. Calc pe foile ce îmi foşnesc sub tălpile goale, ating tocul rece, trec pe lângă camera ei de lucru şi mă opresc un moment pentru a arunca o privire fugară. Totul pare să fie în exact acelaşi loc ca şi ieri, alaltăieri; ziua sau viaţa anterioară. Şevaletul este acoperit de o pânză pe jumătate pictată, culorile-s toate uscate, pensulele sunt răspândite la-ntâmplare pe podea, cărbunele este frânt în două părţi inegale, iar sticlele goale de diluanţi răsturnate. Trec mai departe şi pătrund în bucătărie. Pentru mine, într-o farfurie, sunt două roşii tăiate, un castravete feliat, nişte morcovi fierţi, o bucată de pâine, o grămăjoară de sare, iar lângă se află o cană ce exală aburi şi un iz vag de mentă. Aceleaşi bucate ca şi ieri,

alaltăieri; altădată. De data aceasta n-am de gând să mănânc, vreau doar s-o privesc ca şi când astăzi ar fi ultima zi. Ea gustă exaltată, vorbindu-mi despre lucruri pe care am ajuns să le cunosc, să le simt, să le trăiesc. O ascult. Zâmbesc. Sorb cuvintele ce mă-nfioară. După masa frugală ea are să se retragă pentru a picta în continuare. În fiecare zi acelaşi lucruri, repetate dincolo de orice numărătoare, dincolo de orice limită ori margine. O zi suspendată-n timp, pierdută acolo şi uitată. O zi ce-n ea însăşi e o eternitate. Dar nu vreau să o mai deranjez cu gândurile mele năroade, mă mulţumesc doar să o admir. Îi studiez atent ochii, genele, nasul, buzele, străduindu-mă să găsesc în ele semne care să mă îndrume spre libertate. Îmi plec stânjenit capul, iar privirea îmi cade pe degetele ei firave. Mă simt nevolnic pentru c-am făcut-o acum ceva vreme să plângă. Ea nu-şi aminteşte, însă nu contează. Fapta trăieşte în mine, iar cu fiecare respiraţie o duc mai departe. N-am să-i mai explic ce-i cu mine. Niciodată. Am făcut-o deja de atâtea ori. Şi tot de atâtea ori i-am privit cu inima îndurerată reacţiile şi ne-am luat în braţe întrebându-ne ce-o să facem mai departe. Nu mai pot trece prin toate astea. Mai ales când ştiu, simt, cred, că nu mai există nicio scăpare. Sunt bolnav, iar bolile mele îmi sunt la fel ca şi viaţa şi timpul, imaginare.

Vreau să cred că până acum am visat şi că de abia în această zi m-am trezit, însă ştiu prea bine că nu este aşa. Fiecare gest de-al ei mi-o demonstrează, fiecare freamăt al frunzelor castanului, fiecare nor cu forma ciudată ce lunecă alene pe cerul albastru. Nu e nevoie să-mi arunc privirea pe fereastră, ştiu. Primul are formă de pasăre, al doilea de bulgăre, iar în al treilea am văzut rând pe rând, o gâză, un fluture, un lac, iar de la o vreme doar veşnicia ce nu poate să-mi vorbească. Acesta-i visul, o reverie în care mă afund pe zi ce trece, cu fiecare dimineaţă în care ea-mi zâmbeşte-n prag, iar eu mă las surprins de ciripitul păsării, cu fiecare privire, cu fiecare speranţă şi cuvânt, tot mai mult. Mă scufund.

Pot da naştere la mii de situaţii, o pot face să râdă, să plângă, să-şi smulgă părul, să mă lovească, să mă alunge, să nu mă mai iubească, dar nu pot cu niciun chip scăpa. Am încercat, ne-am certat, am fugit prin câmpul plin de maci, am înghiţit toate pastilele de pe al treilea sertar din dulăpiorul ei de baie, am trecut lama cuţitului prin mâinile mele. Am strigat, m-am zbătut, am căzut în genunchi, am implorat.

Fără să cunosc de când, încearcă să se aştearnă indiferentă acceptarea, dar nu poate. Gândurile refuză să mi se potolească şi continuă zadarnic să se străduiască. Ea se ridică. Ah, mi-am promis că n-am s-o mai pierd din ochi, c-am să mă încred orbeşte în această viaţă şi c-am să-mi petrec întreaga zi uitându-mă la ea. Însă absent, cu privirea pierdută, şi de astă dată am încercat. Să evadez. Dacă tac o să-şi treacă mâna prin părul meu şi-o să mă sărute pe tâmple. Dacă îi vorbesc o să mă asculte atentă, iar după ce am să termin o să plece să picteze. Niciodată nu m-a lăsat să văd măcar şi pentr-un moment acest ultim tablou, însă astăzi, astăzi am de gând să-l descopăr. Îl ascunde… Ca să mă protejeze, îmi zice. Îşi trece degetele răsfirate prin părul meu şi-mi sărută tâmplele. Mă ridic şi-o prind de mână. Îi simt pulsul cald şi mă-ntreb cum de nu-şi aminteşte. Vreau s-o reţin, s-o ţin strâns la piept, să plâng, să zbier. Să-mi iau adio. Oricât aş încerca nu pot nega că de la o vreme zilele au devenit false şi fade. Fiecare-n sinea ei e un sfârşit. Sfâşiat de aerul rece-al dimineţii, hulit de adierea vântului prin frunzele diafane, frânt, profanat, nedorit. Un tremur frivol îi străbate trupul, îl simt, îl ştiu. Mă întreabă îngrijorată ce-i cu mine. Nimic, îi răspund, nimic. Nu e nevoie să mai afle, oricum mâine nu-şi va mai aduce aminte. Nu mai vreau să-i văd lacrimile alergându-i pe obraji. O asigur că totul va fi bine, iar ea se retrage pentru a-şi relua munca inutilă. Se observă pe chipul ei obosit că n-a dormit nopţi.

Stau rezemat incomod de perete şi privesc plictisit punctele ce apar şi dispar cu regularitate pe ecranul televizorului. În curând pe pervaz se va aşeza o turturică şi va ciuguli clătinând din cap firimiturile prea mari de pâine. Apoi o alta i se va alătura. Aş putea reciti cărţile din bibliotecă sau foile din dormitor sau mă pot strădui să-mi reamintesc ceva, orice. Nu ştiu cine sunt, iar uneori o întreb râzând, mimând luciditatea. Ori nebunia. Însă de fiecare dată îmi aruncă o privire plină de reproş, de parcă ar crede că o pun la încercare. Îmi zâmbeşte nesigură şi-mi răspunde vag. N-am să insist. Am să aştept în schimb momentul în care se va duce la fântână şi-am să mă furişez în atelier. Doar asta mi-a mai rămas de făcut, chiar dacă înseamnă trădare. Mi-a explicat cât se poate de clar. Dar totuşi… e ultimul lucru. Singurul lucru.

Mai sunt 34 de minute, 21, 14, 7, 3. Mă ascund şi ascult cum se îndepărtează. Totul e la fel ca înainte, apoi pătrund în urma ei în cameră. Pensulele şi culorile sunt uscate. Cu un gest nesigur dau pânza la o parte. E un tablou ce nu se asemănă deloc cu celelalte. E aproape terminat, doar câteva retuşuri lipsesc ca să fie gata. L-aş putea isprăvi chiar eu, acum, ea oricum nu are s-o facă niciodată. Mă uit atent la decorul foarte detaliat şi remarc că este vorba de sufrageria acestei case, exact în felul în care-o ştiu, cu o mică excepţie, excepţie care capătă în mintea consistenţa unui amănunt esenţial. Definitoriu. Lângă fereastră este o maşinărie ciudată, maşinărie pe care nu cred că am mai văzut-o vreodată. Pe canapea sunt eu, iar ea este lângă mine. Pe fotoliu este un om ceva mai mic. Un om mic. Un copil… fără să-l fi rostit înainte cuvântul mi-a venit pur şi simplu în minte. Lângă uşă, gata să intre sau să iasă, un bărbat cu o faţă foarte ridată. Ce semnifică toate astea? Ce înseamnă? Nu-mi explic, dar privesc fascinat acea maşinărie. Îmi trec mâinile peste suprafaţa ei zgrunţuroasă încercând să desluşesc din trecerea pensulei peste pânză amănunte ce-mi scapă. Îmi pare într-un fel, într-un fel ciudat, familiară. Cunosc toate acestea… Sunt amintiri pe care am încercat să le reprim. Pe care le-am ascuns în adâncul minţii mele, le-am îngropat acolo acoperindu-le cu noi şi noi imagini, cu zile, cuvinte, strădanii şi certuri inutile. Acopăr înfricoşat tabloul şi mă retrag, sperând că ea are să revină. Dau ocol camerei, mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, încerc să mănânc legumele ce-au rămas pe masă, apoi ies plângând afară. O caut, o strig, alerg înnebunit. Mă întorc abia respirând. A trebuit să ştiu, să-mi încalc cuvântul, s-o trădez! Disperarea pluteşte în aer, un aer tot mai dens şi mai vâscos. Ce-am făcut?

Toate acestea s-au petrecut ieri. Ştiu pentru că le-am însemnat pe o foaie de hârtie. De cum am deschis ochii am remarcat că ceva e diferit, însă nu-mi puteam da cu siguranţă seama ce anume. Am realizat doar când m-am uitat la ceva. Era 8:49. Îmi muşc pumnii, mă frământ, reiau căutările deşi ştiu prea bine că n-am s-o mai văd vreodată. Sunt singur, prizonier al unei alte zile. Ah, cât mi-aş dori s-o revăd. Mă străduiesc să-mi amintesc ce-am făcut cu maşinăria, dar nu pot, iar neputinţa asta mă sugrumă, mă doboară, mă condamnă.

Am vrut să-i termin tabloul, însă am constatat că-i neînceput. Alb. Fără să stau prea mult pe gânduri am luat o frânghie şi m-am spânzurat de copac.

Asta a fost ieri. Azi o să-mi sfărâm degetele. Vreau să simt durerea faptei mele, să cunosc vina pe care-o port. Să înţeleg pierderea. De abia de mâine începe eternitatea.